

še vedno stojijo na tej sami mrtvi točki
 nič se ni v njih spremenilo
 zato se je mnogo spremenilo v njih
 ona prijema sinji čajnik za ročko
 on podpira s trebuhom
 piramido stvari
 prinesenih pred tisoč dni in noči
 pod vedro nebo
 poleg otrok vzgojenih v cvetličnem lončku

če bi mogli
 bi čas s topim železom
 pribili ob steno
 da bi imeli z njim
 enkrat za vselej mir

— in kaj je pri tebi novega
 sprašujejo

Andrzej Warzecha

SRAM ME JE Vsak večer se
 PRIZNATI usedem
 kot nemoderni knjigovodja
 v tem

knjigovodstvu

računa
 vesti

NAŠA SKUPNA Toliko smo
 FOTOGRAFIJA že napisali
 nežnih pesmi
 zgrešenih ovadb
 modrih knjig
 in sočutnih razprav
 toliko resnic
 toliko mrtvih smo pokopali

Končno imamo
svojo
skupinsko fotografijo

že
z letala
smo videti
na njej smešni
postavne bakterije
koristni virusi
pripravljeni umreti
med ruvanjem za brado
asirskih vojščakov

TUJEC To je omara
miza
in cvetoča akacija

Tam so hribi
tu ocean
v njem praprot
na zogleneli skali

Tukaj blok
v bloku stanovanje
v stanovanju
kot nekoč
večni plamen

Plamen
ne
bodi privezan
kot pes
spredi že
obliko steklenice
lahko jo imenujem
svojo

Tanko
tanko
je to kar je naše
smetana
na posnetem mleku

NAŠA Prave ptice
MRTVA NARAVA to niso nobene štokrlje
nobeni vrabci
marveč ptice Petra Breugla
ki stalno letijo na sever

Prava svetloba
to je Rembrandtova svetloba
kitajski lampion
obešen v vesolju

Pravo pravo
je napisal Hamurabi
ne ta
v krogu vrtljiva
zemlja
ki nam ponuja svoj kot

Garderober zgodbe

Marek
Softysik

V določenem trenutku mi je začelo vse padati iz rok. Zlasti potem, ko se okoli poldneva prebudim (kajti po celem dnevu dela in občevanja z bližnjimi sedim in se navadno do petih silim pisati). Tako se mi je vsak dan še pred hejalom, ki oznanja splošno sredino dneva (razen za mene), posrečilo kaj razbiti. Nerodno sem lazil okrog, si vedno znova mencial oči in si potem ves potrj ogledoval lupinaste črepinje lepih predmetov, ne govorim o tem — zakaj neki bi — da večkrat tudi dragih, ker je to gotovo manj pomembno kot navezanost (zlasti najbližjih, jaz se namreč s težavo navadim na stvari, ki se razbijejo) ali kot spomini, povezani s temi predmeti.

Zato me je vsako popoldne razjedalo obžalovanje. Končno sem moral pomisliti tudi o sebi.

Sedel sem. Podprl sem si brado, kot je treba, z roko. Pa sem se v hipu zavedel, kako je to neumno, kako mora biti to videti zoprno. Zasmel sem se — smeh je zazvenel kot vešala — negotovo sem vstal; stopajoč proti vratom sem menda po naključju pogledal v ogledalo. V ogledalu je bil norček. Pomislil sem, da je gotovo to ogledalo vsega krivo; še enkrat sem pogledal tja — da bi videl norčka vseh norcev, ki se je povrhu začel še brž trkati po glavi. Za trenutek sem osupnil, da ne bi mislil, da moram uničiti vse svoje papirje.

Tako sem zamrl. Za mojim hrbtom cvetejo akacije; so že stare, vozlate, trdožive, posadili so jih še Avstrijci. Tam obraščajo rjavo rdeče zidove utrdbe, ustrezno spremenjene v skladišča in nočna zatočišča cvilečih mačk. Vse